

Lehetséges torokkal betonacélt hajlítani vagy nyílvesztőt törni? Sértetlenül üvegszilánkokon gyalogolni, egyetlen ökölcsapással téglát törni, vagy átsétálni egy 12 méteres, 700 Celsius fokos parázsszőnyegen, vagy éppenséggel táncolni rajta? De hogyan?

BESZÁMOLÓ EGY KÜLÖNLEGES TÁBORRÓL

A teljesség HATÁRVÍDÉKÉN

Az emberek többsége minden valószínűség szerint lehetetlennek tartja mindazt, amiről a bevezetőben írtam. Pedig nemrég magam is részt vehettem egy olyan elvonuláson, amely során gyakorlatban is próbára tehattük, mit tartunk normálisnak vagy lehetségesnek, és hogyan tanulhatjuk és taníthatjuk is meg másoknak azt, hogy saját szokványos hiedelemrendszerük átmeneti felfüggesztésével hogyan tolhathják ki saját teljesítőképességük határait.

SZÖVEG: TARR BENCE LÁSZLÓ

TÖBBEK VAGYUNK, MINT GONDOLJUK

Évezredek óta léteznek olyan természetközeli emberi közösségek, amelyek a világról alkotott képüket nem a természettudományos elképzelések alapján alkotják meg. Hiedelemrendszerüket átszövik az ősről, az elemekről, a természeti erőkről, szellemlényekről szóló elképzelések. Az ilyen világban az emberről is más kép él: az ember nem test, hanem lélek, amely a testben csak utazik. Minden ember feladata az, hogy önmagát kiteljesítve felismerje valódi szelle-

mi természetét és világának teremtő urává váljon. A szellem kiteljesedésének nagyon sokféle útja van, az egyik legősibb az a szellemi képzés, amelynek végső próbája a testi sértetlenség. Ezt tettük próbára ismét és ismét fokozatos beavatásunk során. Az egyre nehezedő feladatok oda vezettek, hogy képzésünk végére egy 12 méter hosszú parázsszőnyegen sétáltunk végig mezítláb, égési sérülések nélkül. A tűz 12 méteres útját kétszer is végigjárva ma már tapasztalatóból is tudom, többek vagyunk, mint aminek gondoljuk magunkat.

AZ EMBERI JÁTSZMA

Amit a képzés alatt szerzett saját tapasztalatok útján leginkább megtanultam, az az, hogy az ember önmagáról alkotott képe nem pontos, még csak nem is valóság. Legtöbbünket úgy nevelnek, hogy módszeresen és folyamatosan a középserhez, az emberi átlaghoz közelítsünk. Ezért a legtöbb ember megtanulja, hogyan legyen kevesebb önmagánál. Sokunkban ott az állandó hamis önvád: „ki vagyok én, hogy ragyogó, tehetséges, csodálatra méltó legyek?”. A valódi kérdés, ahogy azt Nelson Mandela Nobel-békedíjas szabadságharcos fogalmazta elnöki beszédében: „Valójában ki vagy te, hogy ne az legyél? Isten gyermeke vagy. Azzal, hogy kicsinységet játszol, nem szolgálod a világot. Abban nincs semmi emelkedett, hogy összehúzod magad, hogy mindenki bizonytalannak érezze magát körülötted.” Pedig nagyon sok ember követi ezt a játszmát. Fél szembenézni önmaga nagyságával, rendkívüliségével, mert a hatalmasság egyben kötelesség is. A hatalom nem öncélt szolgál és még csak nem is önmagát. Az ember valódi hatalma mások szolgálatára adatik mindenkinek; ezért félnek sokan felismerni és felszabadítani magukban, mert akkor nincs több mentség, nincs több felelősség-elhárítás, mások vádolása.

AZ ÉLETÜNKÉRT. EGYEDÜL FELELÜNK

Az igazság az, hogy minden ember egyszeri és megismételhetetlen, valódi csoda. Csodálatos képességekkel és egyedi lehetőségekkel. Mikor ezt felis-

merjük, és közvetlenül megtapasztaljuk, már nem tehetünk másokat felelőssé életünkért és sorsunkért. Nem vádolhatunk sem istent, sem embert, sem sorsot, sem végzetet, mert tudjuk, hogy világunkért, életünkért valóban egyedül mi felelünk. Szabadságunkban áll, és egyben kötelességünk is kiteljesíteni önmagunk, hogy azután erőnkkel, fényességünkkel biztonsággal ragyogjunk be a világot. „Ahogy engedjük önmagunk fényességét felragyogni, úgy tudattalanul másoknak is megengedjük, hogy ugyanezt tegyék. Ahogy félelmeinktől megszabadulunk, úgy jelenlétünk másokat is felszabadít önmaga ereje által” – folytatódik Mandela beszéde. És milyen erőteljes világban élhetnénk, ha mindenki ezt az utat követné: ha nem kicsi és kicsinyes,

FIGYELMEZTETÉS!

A leírt gyakorlatok valódi veszélyt rejtenek magukban. Felügyelet és megfelelő útmutatás hiányában komoly sérülést okozhatnak. Otthon egyedül ne próbálja ki!

hanem nagy és nagyvonalú szeretne lenni. Ha azt keresné minden ember mire képes még, és nem azt, hogy mire nem képes.

NYÍLEGYENES ÚTON

Amikor egy hegyes nyílvesztő a torkomba készült fúródni, döntési helyzetbe kerültem. Választanom kell. Miben és kiben, minek és kinek hiszek. Féllelem saját hiedelemrendszeremmel szembeállított. És nem segített az, hogy láttam, ahogy mások torkukkal eltörrik a nyílvesztőt, mert most az én „életem” volt terítéken. A szélsőséges helyzet szélsőséges választást és valódi döntést kívánt. Ilyen helyzetben nem lehetséges, a „talán”, az „ esetleg megpróbálom”, a „majd meglátjuk”. Az életünk megannyi helyzetében elhangzó átkos rétovaság. A helyzet dönteni tanított. Valós döntést hozni valós helyzetben. Tudniillik, hogy az embernek van lehetősége másként dönteni: hogy erős és hatalmas, és ereje százszerosa több, mint gondolja... Ha döntése igaz, akkor a nyílvesztő meghajlik akarata előtt, és eltörik, utat nyitva ezzel a mélyebb önismeret felé, egy másik világba.

UTAZÁS PARANORMÁLIÁBA...

Tapasztalatból tudom, hogy az ember határai kitolhatóak. Természetesen adott határok között. De ezek a határok százszerosa kijebb vannak! Ahogy haladunk saját döntéseink birodalmában, azt tapasztaljuk, hogy bizonyos keretek között viszonyaink megváltoztathatók, és ilyenkor a normálisnak tartott elmeállapotunk is megváltozik, fellép egy „paranormálisnak” nevezhető tudatállapot, s ennek számára sok lehetetlennek gondolt dolog is lehetségessé válik. Nem szükségszerűen a parafenomenális jelenségek szintjén, azaz nem mozgatunk tárgyakat az akaratunkkal, nem látunk a jövőbe, bár az érzékelés határai nagyon kitolódnak, szinte elmosódnak a normális és a képzeletbeli határai. Az emberek szavak nélkül, pillantásokból, arckifejezésekből olvasnak egymás érzéseiben, gondolataiban, néma beszélgetésekben, belső látomásait követve kerülgetik belső és külső világuk peremvidékét.

A TÉRKÉP, AMI ELVEZET

Öt alapszabályt kell csak betartani: 1. Figyelj jól! – nézd meg pontosan, mi történik most veled, és engedd el a múlt és jövő hiedelmeit. 2. Mondj igazat! – ne akarj se több, se kevesebb lenni annál, ami vagy. Szeresd és fogadd el magad. 3. Vállald a felelősséget! – te dönt, és te válasz azokat az eseményeket, amiket át akarsz élni. Ne más döntson helyetted. 4. Tartsd meg azt, amit ígértél! – magadért te vagy a felelős, döntéseid joga egyben kötelez is téged, hogy azt kapd, amit választottál. 5. Azt kérd, amit valóban akarsz! – Mondd ki, és lásd azt, amit valóban kapni szeretnél.

Ez az öt alapszabály megnyitja benső világod valódi kapuit. Ez az, ami feltárja éned belső határait. És amikor a határvidékekre jutunk, az öt szabályt követve valóban megtörténik velünk számos lehetetlen dolog: képesekké válunk sértetlenül üvegszilánkokon járni, téglát törni, acélrudat hajlítani, parázson táncolni és tűzön járni, csak hinni, tudni és dönteni kell. Amellett, amit magunktól magunknak valóban akarunk...

